

Landstinget forelagde Forslag til den københavnske Skattelov, udtalte han: „Man vil derved naturligvis være bekymret for, at Københavns Kommune skulde gaa til en alt for hastig Forøgelse af sine Udgifter. Jeg tror dog, at der vil være en Ting, der gør, at man ikke behøver at nære denne Bekymring i saa stærk en Grad, og det er dette, at enhver Forøgelse af Indkomst- og Formueskatten, som Kommunen maatte vedtage efter denne Lovs Gennemførelse, straks og direkte vil mærkes af enhver Skatteyder, hvilket atter vil sige enhver kommunal Vælger. Derfor er jeg tilbøjelig til at tro, at Kommunalbestyrelsen ikke vil gaa længere, end den strenge Nød tvinger til, men i Virkeligheden vil anvende disse Regler med den største Forsigtighed“. Og lidt længere fremme taler den samme ærede Minister om den stigende Skala for Formueskatten og siger: „Jeg tilstaar oprigtig, at min personlige Opfattelse er den, at Skalaen burde være stærkere stigende, og at man navnlig ikke burde standse med Stigningen for Formueskatten ved de 100,000 Kr.; man kunde jo have flere Sats: Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, det vilde formodentlig kun forøge Vanskelighederne for dette Forslags Gennemførelse her i Tinget“. Man ser altsaa, at allerede da den tidligere Indenrigsminister forelagde Forslaget i Landstinget, vilde han ikke foreslaa Ting, som han i sit Hjerte kunde ønske, da det formentlig vilde volde Forslaget Vanskeligheder i Landstinget. Altsaa allerede paa det Tidspunkt tog man Hensyn til Landstingets Opfattelse. Og naar man sammenholder dette med, at den samme Minister senere i Landstinget udtalte, at han var villig til Forhandling, og at han endogsaa forventede, at der kunde tilføres Forslaget praktiske Forbedringer i Landstinget, synes det mig, at dette, som det ærede Medlem fra Kalundborg her ser som noget forfærdeligt, ikke er ganske ukendt indenfor hans eget Parti.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) beklagede sig over, at der ikke forelaa nogen Finansplan, og det var for ham en Grund til, at han ikke kunde tilgive sit Partis Medvirken fuldt ud til disse Forslags Gennemførelse. Naar jeg nu

sammenholder dette med to andre Ting, nemlig for det første dette, at man fra det ærede Medlems Partis Side har pointeret, at til en Finansplan hører uløselig en Reform af Grundskatter — hvad jeg i og for sig ikke skal bestride —, og dernæst dette, at man fra samme Partis Side har udtalt Ønsket om, at Indkomst- og Formueskatten kunde blive flydende, altsaa være en Supplementsskat — om dette Forslags parlamentariske Ulemper har den højtærede Minister udtalt sig, og det skal jeg ikke komme ind paa —, saa forekommer der mig at være en absolut Selvmodsigelse i dette, og jeg synes, at man maa erkende, at ganske bortset fra dette Princip's Fortræffelighed er Tidspunktet for dets Indførelse i hvert Fald først til Stede, naar denne Reform af Grundskatterne foreligger.

Dernæst ankede det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) over, at Skattelovforslagene give for mange Penge. Nu kan jeg ikke tænke mig, at det i og for sig er en Finansminister velbehageligt at forelægge nye Skattelovforslag, og jeg kan ikke tænke mig, at det er en Finansministers Ideal at foreslaa Indførelsen af saa mange og saa store Skatter som muligt. Derfor er jeg tilbøjelig til at tro, at omend Finansministeren har ment, at nu gjaldt det at skaffe Balance, og nu skulde vi være paa den sikre Side, har han dog ikke regnet flottere, end at han, hvis han kunde have sparet nogle Millioner, gerne havde gjort det. Men det er for øvrigt ogsaa et nyt Standpunkt, det radikale Parti her indtager. Det skal ikke være til Forklejnelse for dette ærede Partis Ordfører ved den Lejlighed, jeg nu vil omtale, at jeg tillader mig at citere Partiets Formand; men naar jeg gør det, er det, fordi Partiets Formand ved den Lejlighed udtrykkelig sagde, at han talte paa det Partis Vegne, i Spidsen for hvilket han havde den Ære at staa — hvor længe dette ærede Medlem har den Ære, tilkommer det andre at afgøre. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte den 11. Oktober 1910 ikke om vore Finanser i Øjeblikket, men som sit Skøn over vore Finanser, som de vilde være i Fremtiden, at vi vilde komme til at staa med Indtægter paa 95—100 Mill. og Udgifter paa